KENDELSE AFSAGT AF FORMANDEN FOR RETTENS FEMTE AFDELING
28. april 1999 *

I sag T-11/99 R,

Firma Léon Van Parys NV, Antwerpen (Belgien),

Pacific Fruit Company NV, Antwerpen,

Pacific Fruchtimport GmbH, Hamburg (Tyskland),

Pacific Fruit Company Italy SpA, Rom,

ved advokaterne Philippe Vlaemminck, Lode Van Den Hende og Julien Holmens, Gent, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Loesch & Wolter, 11, rue Goethe,

sagsøgere,

mod

* Processprog: nederlandsk.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Hubert van Vliet, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse hos Carlos Gómez de la Cruz, samme tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

støttet af

Kongeriget Spanien ved statens advokat Rosario Silva de Lapuerta, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på Spaniens Ambassade, 4-6, boulevard Emmanuel Servais,

og

Den Franske Republik ved kontorchef Kareen Rispal-Bellanger, Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, og med valgt adresse i Luxembourg på Frankrigs Ambassade, 8 B, boulevard Joseph II,

intervenienter,

angående en påstand i henhold til EF-traktatens artikel 185 og 186 om, at Retten tillader sagsøgerne — eller pålægger Kommissionen at træffe de nødvendige foranstaltninger for at tillade dem — i 1999 at indføre en mængde bananer svarende til gennemsnittet af de mængder, som de har indført i Det Europæiske Fællesskab i 1994, 1995 og 1996, og som er fortoldet i Det Europæiske Fællesskab ved hjælp af en eksportlicens, enten af sagsøgerne selv eller af en anden licensindehaver, eller at Retten foreskriver enhver anden foreløbig forholdsregel, som den finder passende,

har

FORMANDEN FOR RETTENS FEMTE AFDELING

afsagt følgende

Kendelse

De relevante retsregler

1 Ved Rådets forordning (EØF) nr. 404/93 af 13. februar 1993 om den fælles markedsordning for bananer (EFT L 47, s. 1, herefter »forordning nr. 404/93«) er der fra den 1. juli 1993 indført en fælles importordning for bananer, som har erstattet de forskellige nationale ordninger.

2 Artikel 18, stk. 1, i forordning nr. 404/93, som findes i afsnit IV om ordningen for samhandelen med tredjelande, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 3290/94 af 22. december 1994 om de tilpasninger og overgangsforanstaltninger, der er nødvendige i landbrugssektoren for gennemførelsen af de aftaler, som er indgået under de multilaterale handelsforhandlinger i Uruguay-rundens regi (EFT L 349, s. 105), bestemte, at der hvert år blev åbnet et toldkontingent på 2,2 mio. tons (nettovægt) fra 1995 for indførsel af tredjelandsbananer og ikke-traditionelle AVS-bananer.

3 I artikel 19, stk. 1, blev der foretaget en fordeling af toldkontingentet, som blev åbnet med 66,5% til den kategori erhvervsdrivende, der havde markedsført tredjelandsbananer og/eller ikke-traditionelle AVS-bananer (kategori A), 30% til den kategori erhvervsdrivende, der havde markedsført EF-bananer og/eller traditionelle AVS-bananer (kategori B), og 3,5% til den kategori erhvervsdrivende, der var etableret i Fællesskabet, og som siden 1992 var begyndt at markedsføre andre bananer end EF-bananer og/eller traditionelle AVS-bananer (kategori C).

4 I Kommissionens forordning (EØF) nr. 1442/93 af 10. juni 1993 om gennemførelsesbestemmelser for EF's importordning for bananer (EFT L 142, s. 6, herefter »forordning nr. 1442/93«) defineredes bl.a. kriterierne for bestemmelsen af de typer erhvervsdrivende i kategori A og B, som kunne indgive ansøgninger om importlicenser, alt efter den aktivitet, som disse erhvervsdrivende havde udøvet i løbet af referenceperioden. Der blev dernæst anvendt en vejningskoefficient på de mængder, som de erhvervsdrivende havde forhandlet, og som blev lagt til grund, for at tage hensyn til omfanget af deres økonomiske virksomhed og de handelsmæssige risici, de havde påtaget sig.

5 Denne importordning var genstand for en procedure for bilæggelse af tvister inden for rammerne af verdenshandelsorganisationen (WTO), efter at nogle tredjelande havde indgivet klager.

6 Efter at WTO's instans til bilæggelse af tvister havde erklæret visse aspekter af den nævnte importordning for bananer til Fællesskabet for uforenelig med WTO's regler, udstedte man Rådets forordning (EF) nr. 1637/98 af 20. juni 1998 om ændring af forordning nr. 404/93 (EFT L 210, s. 28, herefter »forordning nr. 1637/98«) samt Kommissionens forordning (EF) nr. 2362/98 af 28. oktober 1998 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning nr. 404/93 for så vidt angår ordningen for indførsel af bananer til Fællesskabet (EFT L 293, s. 32, herefter »forordning nr. 2362/98« eller »den anfægtede forordning«), bl.a. for at ophæve denne uforenelighed.

7 Således blev fordelingen af kontingentet mellem tre forskellige kategorier erhvervsdrivende afskaffet, idet forordning nr. 2362/98 blot fastsætter en fordeling mellem »traditionelle erhvervsdrivende« og »nytilkomne erhvervsdrivende« som defineret ved forordningen. Underinddelingen af erhvervsdrivende i kategori A og B alt efter arten af aktiviteter, som de udøvede på markedet, er ligeledes blevet afskaffet.

8 Artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 2362/98 bestemmer bl.a. følgende:

»I denne forordning forstås ved 'traditionel erhvervsdrivende' en økonomisk beslutningstager, der er etableret i Fællesskabet i den periode, der er afgørende for hans referencemængde, samt på tidspunktet for registreringen efter artikel 5, og som for egen regning i en referenceperiode rent faktisk har indført en minimumsmængde bananer med oprindelse i tredjelande og/eller AVS-lande med henblik på senere udbud til salg på EF-markedet.«

9 Forordning nr. 2362/98 indeholder også bl.a. bestemmelser om registrering af erhvervsdrivende, specificerer de undersøgelser og kontrolforanstaltninger, som påhviler de nationale myndigheder, og præciserer, hvilke følger der skal drages af tilsidesættelse af bestemte forpligtelser. Bl.a. opretholder den de instrumenter til periodisk styring, der blev indført ved forordning nr. 1442/93, mens den i nødvendigt og præcist omfang passer de i sidstnævnte definerede nærmere bestemmelser for alle nødvendige meddelelser mellem erhvervsdrivende, medlemsstaterne og Kommissionen med henblik på anvendelse af forordningen. Den definerer endelig visse overgangsforanstaltninger, som skal gøre det muligt for medlemsstaterne og Kommissionen at opfylde alle nødvendige betingelser for at sikre anvendelse af importlicenser fra 1. januar 1999.

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

10 Sagsøgerne tilhører Noboa-koncernen, en ecuadoriansk familievirksomhed. Deres vigtigste aktivitet er at indføre ecuadorianske bananer til Det Europæiske Fællesskab.

11 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 15. januar 1999 har de anlagt sag med påstand om annullation af forordning nr. 2362/98.

12 Ved særskilt dokument indleveret til Justitskontoret den 29. januar 1999 har sagsøgerne i henhold til EF-traktatens artikel 185 og 186 fremsat nærværende begæring om foreløbige forholdsregler, som går ud på, at Retten tillader sagsøgerne — eller pålægger Kommissionen at træffe de nødvendige foranstaltninger for at tillade dem — i 1999 at importere en mængde bananer, der svarer til gennemsnittet af de mængder, som de har indført til Det Europæiske Fællesskab i årene 1994, 1995 og 1996, og som er fortoldet i Det Europæiske Fællesskab ved hjælp af en importlicens, enten af sagsøgeren selv eller af en anden licensindehaver, eller at den foreskriver enhver anden foreløbig forholdsregler, som den finder passende.

13 Kommissionen har fremsat sine skriftlige bemærkninger ved processkrift indleveret til Justitskontoret den 15. februar 1999.

14 Ved stævninger indleveret til Justitskontoret den 8. og 10. februar 1999 har henholdsvis Kongeriget Spanien og Den Franske Republik fremsat begæring om at måtte intervenere i nærværende sag til støtte for Kommissionens påstande.

15 Ved processkrift indleveret til Justitskontoret den 11. februar 1999 har sagsøgerne i henhold til artikel 5, stk. 4, og artikel 17, stk. 4, i instruksen til Rettens

justitssekretær først opfordret Domstolen til hverken i den offentliggjorte version af dommen eller i noget andet dokument, som offentligheden kunne have adgang til, at nævne de mængder, der omtales i punkt 55 i deres begæring om foreløbige forholdsregler, i stævningens punkt 44 samt i sidstnævntes bilag 2 og 3. De har ligeledes opfordret Retten til at pålægge Kommissionen og de intervenerende medlemsstater at behandle disse oplysninger fortroligt.

16 Ved processkrift indleveret til Justitskontoret den 24. februar 1999 har Kommissionen taget stilling til sidstnævnte begæring.

17 Parterne i sagen og de intervenerende regeringer har afgivet mundtlige indlæg under retsmødet den 15. marts 1999.

18 Nærværende begæring om foreløbige forholdsregler er i henhold til artikel 106, stk. 2, i Rettens procesreglement blevet henvist til formanden for Femte Afdeling.

Begæringen om fortrolig behandling af visse oplysninger

19 Kommissionen har fremhævet, at sagsøgerne ikke har fremsat begæring som omhandlet i artikel 116, stk. 2, andet punktum, i Rettens procesreglement. Den har derfor opfordret Retten til ikke at tage deres begæring om, at Kommissionen samt de intervenerende medlemsstater pålægges ikke at offentliggøre den første sagsøgers præcise referencemængder, som nævnes i deres skriftlige indlæg, til følge. Derimod har den ikke modsat sig, at disse tal ikke nævnes i nærværende kendelse. Den har imidlertid foreslået Retten at vise udviklingen af disse mængder i procentdele.

20 Sagsøgernes begæring, som opfordrer Retten til i nærværende kendelse ikke at nævne tal, som de kræver behandlet fortroligt, kan tages til følge, da det ikke er nødvendigt at offentliggøre dem.

21 Derimod kan sagsøgernes begæring om, at Retten pålægger Kommissionen og de intervenerende medlemsstater at behandle de samme tal fortroligt, ikke tages til følge.

22 Artikel 5, stk. 3, tredje afsnit, i instruksen til justitssekretæren bestemmer nemlig, at ingen andre kan få adgang til sagsakterne eller procesdokumenterne uden retsformandens udtrykkelige tilladelse, som forudsætter en høring af parterne, og at en sådan tilladelse kun kan gives efter skriftlig anmodning, som skal indeholde en udførlig begrundelse for den pågældendes retlige interesse i at få adgang til akterne. Desuden er parterne i henhold til bestemmelserne om behandling af sager ved Retten beskyttet mod uretmæssig brug af procesdokumenterne. Parter i en sag har derfor kun ret til at bruge procesdokumenter fra andre parter med henblik på at føre deres egen sag (Rettens dom af 17.6.1998, sag T-174/95, Svenska Journalistförbundet mod Rådet, Sml. II, s. 2289, præmis 135 og 137). Under disse omstændigheder er det ikke nødvendigt at efterkomme sagsøgernes begæring, da den fortrolige behandling, som de kræver, allerede er tilstrækkeligt sikret.

23 Desuden bestemmer artikel 8, stk. 5, andet afsnit, i forordning nr. 2362/98 bl.a., at Kommissionen kan meddele medlemsstaterne listen over de erhvervsdrivende, der har indgivet en ansøgning om registrering, henholdsvis videreførelse af registreringen, samt i tilfælde af videreførelse af registreringen numrene på de benyttede og udstedte licenser, for at afsløre eller forebygge erklæringer fra de erhvervsdrivende, der afgives med henblik på misbrug. Den kan ligeledes beslutte at offentliggøre visse oplysninger, der er indeholdt i medlemsstaternes meddelelser. Under disse omstændigheder vil det ikke være hensigtsmæssigt at efterkomme sagsøgernes begæring, da denne kan skade Kommissionens effektive styring af den fælles markedsordning for bananer.

Begæringen om foreløbige forholdsregler

24 I henhold til traktatens artikel 185 og 186, sammenholdt med artikel 4 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21) kan Retten, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.

25 Procesreglementets artikel 104, stk. 2, bestemmer, at begæringer om foreløbige forholdsregler skal angive søgsmålets genstand, de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget. De begærede forholdsregler skal endvidere være foreløbige, dvs. ikke foregribe afgørelsen af retlige eller faktiske tvistepunkter og ikke på forhånd ophæve virkningerne af den afgørelse, der senere skal træffes i hovedsagen (Rettens præsidents kendelse af 7.7.1998, sag T-65/98 R, Van den Bergh Foods mod Kommissionen, Sml. II, s. 2641, præmis 34).

Parternes argumenter

Formaliteten

26 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgerne åbenbart hverken individuelt eller umiddelbart er berørt af forordning nr. 2362/98. Det fremgår imidlertid af fast retspraksis, at såfremt hovedsagen åbenbart eller i hvert fald meget sandsynligt bør afvises, må begæringen om foreløbige forholdsregler, som står i forbindelse med denne, afvises (Rettens præsidents kendelse af 15.3.1995, sag T-6/95 R, Cantine dei colli Berici mod Kommissionen, Sml. II, s 647, præmis 26 ff.).

27 Denne fremgangsmåde findes desto mere påkrævet, når det er en privat, der påstår en almengyldig retsakt annulleret, da man herved undgår, at den private under sagen om de foreløbige forholdsregler opnår at få udsat retsaktens fuldbyrdelse, mens hovedsagen derefter helt afvises for realitetsbehandling, således at retsakten ikke annulleres (Domstolens præsidents kendelse af 27.1.1988, sag 376/87 R, Distrivet mod Rådet, Sml. s. 209, præmis 22).

28 En forordning, som gælder for situationer, der bestemmes objektivt, og som har retsvirkninger over for persongrupper, der nævnes abstrakt, er almengyldig og kan ikke berøre erhvervsdrivende individuelt som omhandlet i traktatens artikel 173. Den anfægtede forordning berører imidlertid alle erhvervsdrivende, som ønsker at indføre bananer til Fællesskabet fra den 1. januar 1999, uanset oprindelsesland, og uanset om det er inden for rammerne af toldkontingenterne og den traditionelle AVS-mængde. Den berører ikke blot de erhvervsdrivende, som allerede før 1999 har indført bananer til Fællesskabet, men også alle dem, som i 1999 vil indføre bananer for første gang.

29 Kommissionen har fremhævet, at sager, der praktisk talt har samme genstand, og som i hvert fald delvis er anlagt af de samme sagsøgere, tidligere er blevet afvist i henhold til denne praksis (Domstolens kendelse af 21.6.1993, sag C-257/93, Van Parijs m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 3335, præmis 12, og Domstolens præsidents kendelse af 6.7.1993, sag C-257/93 R, Van Parijs m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 3917).

30 Kommissionen har i øvrigt bestridt de forskellige omstændigheder, som sagsøgerne har fremført for at godtgøre, at sagen kan antages til realitetsbehandling. Den har for det første fremhævet, at sagsøgerne ikke har ført bevis for, at de varetager 40% af indførslerne til Fællesskabet af bananer med oprindelse i Ecuador. Den har anfægtet rigtigheden af disse tal og tilføjet, at de under alle omstændigheder blot viser, at sagsøgerne tilsammen indfører ca. 8% af den samlede mængde bananer, som indføres hvert år til Fællesskabet til nultold eller til nedsat told. Sagsøgerne er således blot nogle af de talrige aktive importører af bananer til Fællesskabet. Til forskel fra den situation, der var tale om i Domstolens dom af 16. maj 1991 (sag C-358/89, Extramet Industrie mod Rådet,

Sml. I, s. 2501), er sagsøgerne hverken de største importører af produktet eller de største endelige forbrugere af produktet.

31 For det andet berører den anfægtede forordning samtlige importører af bananer fra Latinamerika og berører ikke sagsøgerne på nogen særlig måde.

32 For det tredje har Kommissionen anført, at den anfægtede forordning forbeholder en del af toldkontingentet for indførsler fra Ecuador. Den omstændighed, at sagsøgerne i øjeblikket indfører en stor del af de ecuadorianske bananer, er ikke udtryk for, at de befinder sig en faktisk situation, der adskiller dem fra andre importører, da alle erhvervsdrivende har ret til at indføre bananer fra Ecuador (Rettens dom af 9.4.1997, sag T-47/95, Terres rouges m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 481, præmis 47).

33 For det fjerde har sagsøgerne ikke ført noget bevis for, at der virkelig foregår spekulation med de licenser, som udstedes i henhold til den anfægtede forordning. Desuden har Kommissionen anført, at selv hvis en sådan spekulation finder sted, berører den alle erhvervsdrivende, som har til hensigt at indføre bananer fra et eller flere af de fire lande, som en del af toldkontingentet er blevet tildelt. Samtlige traditionelle erhvervsdrivende samt alle nytilkomne har ret til at ansøge om licenser til indførsel af bananer fra disse fire lande.

34 Domstolens dom af 18. maj 1994 (sag C-309/89, Codorniu mod Rådet, Sml. I, s. 1853) har ingen interesse i dette tilfælde, da den anfægtede forordning ikke vedrører nogen særlig ret for sagsøgerne som omhandlet i denne dom.

35 Desuden berører den anfægtede forordning ikke sagsøgerne umiddelbart. Det tilkommer nemlig medlemsstaterne at fastsætte antallet af importlicenser, som skal udstedes til hver enkelt importør, og at udstede disse licenser. Under disse omstændigheder kan kun medlemsstaternes beslutninger om at bevilge eller nægte disse licenser berøre sagsøgerne umiddelbart (dommen i sagen Terres rouges m.fl. mod Kommissionen, præmis 57 og 58).

36 Endelig har Kommissionen fremhævet, at Retten ikke, blot fordi der muligvis ikke er adgang til at anlægge sag i henhold til national ret, kan overskride grænserne for sin kompetence (Rettens dom af 5.6.1996, sag T-398/94, Kahn Scheepvaart mod Kommissionen, Sml. II, s. 477, præmis 50).

37 Under retsmødet har den spanske og den franske regering gjort gældende, at det er åbenbart, at sagen må afvises, da sagsøgerne ikke er individuelt berørt af forordning nr. 2362/98. Begæringen om foreløbige forholdsregler kan følgelig ikke tages til følge.

38 Sagsøgerne gør *for det første* i det væsentlige gældende, at den anfægtede forordning har en række følger, som påvirker deres konkurrencesituation meget alvorligt. De befinder sig derfor i en meget særlig situation og må ifølge Domstolens praksis anses for at være umiddelbart og individuelt berørt af den nævnte forordning (dommene i sagerne Extramet Industrie mod Rådet og Cordorniu mod Rådet).

39 De har fremhævet, at Ecuador er Fællesskabets vigtigste leverandør af bananer produceret uden for Fællesskabet, og at de tilsammen varetager ca. 40% af samtlige indførsler af disse bananer.

40 Imidlertid har den ordning for fordeling af importlicenser, der blev indført i 1993, haft ugunstige virkninger for importørerne af bananer med oprindelse i Latinamerika, herunder sagsøgerne, følger, som stadig består på trods af ændringen af forordning nr. 2362/98.

41 Sagsøgerne berøres desuden på en meget særlig måde af den ordning med »kvote pr. land«, som blev pålagt Ecuador ved forordning nr. 2362/98. Kvoten nedsatte udførslerne med oprindelse i Ecuador til 668 120 tons, mens de i 1997 allerede nåede 728 492 tons.

42 Kombinationen af kvoter pr. land og metoden for tildeling af importlicenser gør sagsøgerne særligt sårbare over for spekulation med importlicenser. Den restriktion, der gælder for Ecuador, og spekulationen med licenser indebærer, at de ikke fuldt ud kan udnytte den referencemængde, som er tildelt dem, med henblik på at foretage indførsler fra Ecuador.

43 Sagsøgerne har *for det andet* gjort gældende, at de ikke har noget andet effektivt retsmiddel for de nationale domstole. Selv om det er rigtigt, at de for de nationale domstole kunne have bestridt de nationale myndigheders meddelelse om den referencemængde, som er tildelt dem for 1999, ved i dette tilfælde at anfægte det belgiske interventionsorgans beslutning og restitutionen for det belgiske Conseil d'État, har de fremhævet, at der ikke er nogen egentlig tvist mellem dem og de belgiske myndigheder. Det kan under disse omstændigheder ikke udelukkes, at Domstolen af denne grund afslår at besvare et eventuelt præjudicielt spørgsmål. Sagsøgerne ser ingen acceptabel fordel i, at hovedsagen skal gå en »omvej« via de nationale domstole. Under alle omstændigheder har det belgiske Conseil d'État ifølge sagsøgerne ikke kompetence til at træffe foreløbige forholdsregler, som vil være til nytte for sagsøgerne.

Uopsætteligheden

44 Sagsøgerne har gjort gældende, at de lider et alvorligt tab, fordi importen af bananer fra Ecuador hindres på to måder, for det første fordi disse bananer ikke har adgang til det særskilte kontingent, som er forbeholdt traditionelle AVS-bananer, og for det andet på grund af kvoter pr. land, som ikke er i overensstemmelse med GATT-reglerne. De har desuden lidt et betydeligt tab på grund af opretholdelsen af en ordning med importlicenser.

45 De har erkendt, at det tab, som de påberåber sig, i det væsentlige er af økonomisk art. I princippet kan dette tab altså genoprettes ved betaling af erstatning. De ønsker imidlertid at opnå de begærede foreløbige forholdsregler, da de frygter, at de, selv hvis de får medhold i hovedsagen, ikke vil kunne opnå dækning af det tab, som de påberåber sig under et erstatningssøgsmål.

46 Kommissionen har gjort gældende, at den første sagsøger selv har erkendt, at dennes foreløbige referencemængde mellem 1998 og 1999 steg med 3%. Den referencemængde, som den første sagsøger opnåede, er steget uophørligt, efter at den fælles markedsordning blev indført, og den første sagsøger fik i 1999 en større mængde end nogen sinde tidligere. Følgelig har den nye ordning ikke påført sagsøgerne noget uopretteligt tab. I kendelsen af 10. december 1997 (sag T-260/97 R, Camar mod Kommissionen og Rådet, Sml. II, s. 2357) har Rettens præsident antaget, at da sagsøgerens indførsler i det pågældende tilfælde havde stabiliseret sig, kunne der ikke være tale om et uopretteligt tab. Da sagsøgernes referencemængder er steget stærkt, kan de så meget desto mindre lide et uopretteligt tab.

47 Det følger i øvrigt af fast retspraksis, at rent økonomiske tab i princippet ikke kan anses for uoprettelige eller vanskeligt genoprettelige, da de senere kan kompenseres økonomisk.

48 Den omstændighed, at sagsøgerne ikke får medhold i et eventuelt erstatningssøgsmål, som de hævder, er en yderligere grund til at konkludere, at begæring om foreløbige forholdsregler ikke kan tages til følge.

Rettens bemærkninger

Formaliteten

49 I henhold til procesreglementets artikel 104, stk. 1, andet afsnit, kan en begæring om foreløbige forholdsregler kun antages til realitetsbehandling, hvis den hidrører fra en part i en sag, der verserer for Retten. Denne regel er blot en formalitet, men forudsætter, at hovedsagen, som begæringen er knyttet til, faktisk henhører under Rettens kompetence.

50 Ifølge fast retspraksis bør spørgsmålet, om hovedsagen kan antages til realitetsbehandling, som hovedregel ikke behandles under en sag om foreløbige forholdsregler, da afgørelsen i hovedsagen herved kan foregribes. Når imidlertid, som i denne sag, begæringen om foreløbige forholdsregler udspringer af en hovedsag, som åbenbart må afvises, kan det være nødvendigt, at der fremlægges omstændigheder, som godtgør, at hovedsagen ud fra en umiddelbar betragtning alligevel kan fremmes til realitetspåkendelse (jf. bl.a. Domstolens præsidents kendelser i sagerne Distrivet mod Rådet, præmis 21, og af 13.7.1988, sag 160/88 R, Fédération européenne de la sante animale m.fl. mod Rådet, Sml. s. 4121, præmis 22; Rettens præsidents kendelser i sagen Tribunal Cantine dei colli Berici mod Kommissionen, præmis 26, og af 22.12.1995, sag T-219/95, Danielsson m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 3051, præmis 58).

51 I denne forbindelse er det navnlig af betydning at undgå, at sagsøgerne under sagen om de foreløbige forholdsregler opnår at få udsat retsaktens fuldbyrdelse,

men hovedsagen derefter helt afvises fra realitetsbehandling af Retten (jf. kendelsen i sagen Distrivet mod Rådet, præmis 22).

52 Det følger heraf, at selv om Retten under en sag om foreløbige forholdsregler ikke er bemyndiget til endeligt at udtale sig om, hvorvidt hovedsagen kan antages til realitetsbehandling, tilkommer det den under omstændigheder som de her foreliggende at undersøge, om sagsøgerne i det mindste har godtgjort, at der foreligger visse omstændigheder, som giver Retten grundlag for at antage, at hovedsagen faktisk antages til realitetsbehandling.

53 I denne forbindelse bemærkes, at der ikke synes at foreligge omstændigheder, som umiddelbart giver grundlag for at antage, at sagen kan antages til realitetsbehandling.

54 Personer kan i henhold til traktatens artikel 173, stk. 4, anfægte en beslutning, som, skønt den er udfærdiget i form af en forordning, dog berører dem umiddelbart og individuelt. Formålet med denne bestemmelse er især at forhindre, at fællesskabsinstitutionerne blot ved at vælge forordningsformen kan afskære en person fra at indgive et søgsmål mod en beslutning, som berører ham umiddelbart og individuelt, og således at præcisere, at valget af form ikke kan ændre en retsakts karakter (jf. dommen i sagen Terres rouges m.fl. mod Kommissionen, præmis 39).

55 Imidlertid synes forordning nr. 2362/98 ikke umiddelbart at indeholde nogen omstændighed, som kan give grundlag for at betegne den som en beslutning truffet i form af en forordning. Den er affattet i generelle og abstrakte vendinger og gælder i alle medlemsstaterne, uden at der på nogen måde er taget hensyn til individuelle importørers situation. Dens formål er fastlægge de nærmere bestemmelser for anvendelsen af forordning nr. 404/93, som ændret ved forord-

ning nr. 1637/98, for så vidt angår ordningen for import af bananer til Fællesskabet.

56 Det er ganske vist ikke udelukket, at bestemmelserne i en normativ retsakt, som gælder for de pågældende erhvervsdrivende generelt, under visse omstændigheder kan berøre nogle af disse individuelt (dommene i sagerne Extramet Industrie mod Rådet, præmis 13, og Codorniu mod Rådet, præmis 19). Imidlertid har sagsøgerne under retsmødet erkendt, at det væsentlige problem er, at den fælles markedsordning for bananer, som blev indført i 1993, har skabt ugunstige konkurrencebetingelser for koncernens virksomheder, og at disse omstændigheder fortsat består, selv efter at denne ordning blev ændret i 1998. De har ikke påberåbt sig omstændigheder, der giver grundlag for at konkludere, at der i dette tilfælde forelå særlige omstændigheder som omhandlet i den ovennævnte retspraksis.

57 I denne forbindelse bemærkes, at muligheden for med større eller mindre bestemthed at angive antallet eller endog identiteten af de fysiske eller juridiske personer, for hvem en foranstaltning finder anvendelse, på ingen måde er ensbetydende med, at disse personer skal anses for individuelt berørt af denne foranstaltning (dommen i sagen Terres rouges m.fl. mod Kommissionen, præmis 44). Så meget desto mindre kan sagsøgerne godtgøre, at de er individuelt berørt af forordning nr. 2362/98, da samtlige traditionelle erhvervsdrivende samt de nytilkomne, som ønsker at udvikle deres økonomiske aktiviteter i den pågældende sektor, og som opfylder de stillede betingelser, alle har ret til at ansøge om licenser til import af bananer med oprindelse i de fire lande, som har fået tildelt en del af toldkontingentet.

58 På baggrund af samtlige forudgående betragtninger, og uden at det er nødvendigt at behandle spørgsmålet, om den anfægtede forordning berører sagsøgerne umiddelbart, er det her ikke muligt under sagen om foreløbige forholdsregler umiddelbart at antage, at forordning nr. 2362/98 berører sagsøgerne individuelt, og at deres annullationssøgsmål i henhold til traktatens artikel 173, stk. 4, følgelig kan antages til realitetsbehandling.

Uopsætteligheden

59 Da Retten under sagen om foreløbige forholdsregler ikke endeligt skal afgøre spørgsmålet, om søgsmålet kan antages til realitetsbehandling, må det desuden undersøges, om betingelserne for at træffe bestemmelser om foreløbige forholdsregler er opfyldt, først betingelsen om uopsættelighed.

60 Det fremgår af fast retsprakis, at spørgsmålet om, hvorvidt uopsættelighedsbetingelsen er opfyldt, skal vurderes på baggrund af, om den, der fremsætter begæringen, indtil Rettens afgørelse i hovedsagen, kan blive påført et alvorligt og uopretteligt tab, som ikke længere vil kunne udlignes ved dommen i hovedsagen. Et rent økonomisk tab kan principielt ikke anses for opretteligt eller vanskeligt at genoprette, såfremt tabet vil kunne godtgøres efterfølgende (jf. bl.a. kendelsen i sagen Camar mod Kommissionen og Rådet, præmis 42).

61 Det fremgår klart af sagens akter, at betingelsen om, at der skal være risiko for et alvorligt og uopretteligt tab, ikke er opfyldt. Sagsøgerne har selv erkendt, at det tab, som de påberåber sig, er rent økonomisk.

62 Desuden har sagsøgerne ikke fremlagt omstændigheder, som giver grundlag for umiddelbart at antage, at den påberåbte skade kan true deres overlevelse eller påføre dem alvorlige og uoprettelige tab, og at det følgelig ikke kan erstattes fuldt ud, såfremt de får medhold i hovedsagen (jf. kendelsen i sagen Cantine dei colli Berici mod Kommissionen, præmis 31). De har tværtimod erkendt i deres begæring om foreløbige forholdsregler, at den mængde bananer, for hvilken der blev udstedt licenser til den første sagsøger, i 1999 er steget med 3% i forhold til 1998. De har ligeledes under retsmødet bekræftet, at stigningen mellem 1998 og 1999 i antallet af licenser, der blev udstedt til Noboa-koncernen, havde nået 10%.

63 Det følger af det foregående, at de betingelser, der efter gældende ret ville give mulighed for at træffe de begærede foreløbige forholdsregler, ikke er opfyldt, og at begæringen følgelig under alle omstændigheder ikke kan tages til følge.

Af disse grunde

bestemmer

FORMANDEN FOR RETTENS FEMTE AFDELING

1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.

2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 28. april 1999.

H. Jung

Justitssekretær

J.D. Cooke

Formand